

Bondi Vet

Chris Brown
met Anna Hille

Bondi Vet

De mooiste verhalen van de charmante
televisiedierenarts uit Sydney

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Tales from a Bondi Vet*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Hachette Australia, Sydney

Copyright © WTFN Entertainment en Chris Brown 2009

Bondi Vet is oorspronkelijk uitgegeven in Australië in 2009 door Hachette Australia Pty Ltd. Deze uitgave is tot stand gekomen door bemiddeling van Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap te Amsterdam, in overeenkomst met Hachette Australia Pty Ltd.

Bondi Vet is gebaseerd op de televisieserie *Bondi Vet* van Network Ten, geproduceerd door WTFN Entertainment Pty Ltd. De televisieserie *Bondi Vet* is geproduceerd in samenwerking met Network Ten en gecreëerd door Daryl Talbot en Steve Oemcke.

© Vertaling uit het Engels: Sabine Mutsaers

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2015

Omslagontwerp: Cunera Joosten

© Omslagbeeld: Eric Isselee (papegaai en kangoeroe), Paul Vasarhelyi (hond), Cynoclub (kat) en WTFN Entertainment/Dr. Chris Brown (Chris met hond)

Foto auteur: © WTFN Entertainment/Dr. Chris Brown

Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4591 9

ISBN 978 90 443 4592 6 (e-book)

NUR 320

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor de dieren en personen die het zo leuk
en interessant maken om aan dit deel van
de Australische kust te werken

Inhoud

1	Ik kan niks beloven	9
2	When Harry Met Chrissie	14
3	Reddingsactie voor Zenna	22
4	Paddy de pinguïn	25
5	Een goede afloop	35
6	Dodelijk bezoek	38
7	Een heel ernstig ongeluk	44
8	Elroys grote trots	48
9	Een hartverscheurende beslissing	57
10	Het onderspit	61
11	De kleine Felix	70
12	Honden in de gevangenis	73
13	Een dag met goed nieuws	83
14	Dierenarts in de grote stad	86
15	Een verdronken kat	97
16	Een nieuwe start	101
17	Proefvlucht	106

18	Beanie	111
19	Billy en zijn golfballen	115
20	Een gebroken hart	120
21	Een levensgevaarlijke, bijtgrage chihuahua	124
22	Roxie	139
23	Rosie en Angus	142
24	Geen hoop	148
25	Puppycursus	150
26	Bitterzoet	153
27	Charlie	158
28	Kijk uit voor die slang!	163
29	De uil, de schildpad en de fret	166
30	Nieuwsgierigheid kan dodelijk zijn	171
31	Het witte konijn	177
32	Motley	180
33	Akasha	183
34	Bloed afstaan	190
35	Bot	193
36	Controle	197
37	Een echte lobbes	201
38	Blackie de kat	205
39	Mr Wilson	210
40	Duimen	219
41	De vlucht van de valk	221
42	Gebroken	227
43	Frank en Judy	231
44	De wil om te leven	235
45	In vogelvlucht	243
46	Dierenvriend	250
	Dankwoord	255

1

Ik kan niks beloven

Een dag in het leven van een dierenarts is altijd onvoorspelbaar. Het maakt niet uit waar je praktijk zit, op het platteland of, zoals in mijn geval, aan zee bij Bondi, je weet nooit in wat voor situatie je verzeild zult raken. En net wanneer je denkt dat het een rustige dienst gaat worden...

Zodra ik de wachtkamer binnenkom en één blik werp op Zenna, een drie jaar oude rottweiler, zie ik onmiddellijk dat ze in kritieke toestand verkeert. Haar ogen staan verwilderd en haar lijf schokt. Het is niet niks om zo'n mooie hond zo te zien lijden, maar ik moet mijn emoties opzijzetten en mijn werk doen. De man die bij haar is, is in paniek en heeft geen idee wat hij moet doen. Zenna en hij rekenen op me. Maar hij heeft alvast de juiste beslissing genomen door met de hond naar de praktijk te komen. We tillen haar onmiddellijk naar de behandelkamer en ik ga aan de slag.

Achterhalen wat een dier mankeert bestaat voor een groot

deel uit vragen stellen, als het kan aan het baasje. In dit geval blijkt Gareth, de man die Zenna heeft binnengebracht, niet haar baas te zijn: hij past op haar voor zijn huisgenoot Paul. Ik probeer zoveel mogelijk achtergrondinformatie van Gareth los te krijgen, want ik weet dat de tijd dringt. Kennelijk heeft Gareth Zenna in deze toestand aangetroffen toen hij thuis kwam. Hij heeft geen idee wat er met haar aan de hand is.

In gedachten neem ik een lijst door van alles wat de symptomen die ik hier zie zou kunnen veroorzaken. Het zijn allemaal dingen die je niet licht mag opvatten. Het zou iets neurologisch kunnen zijn, zoals een attaque of epilepsie, maar dat komt zelden voor bij een jonge hond en bovendien zegt Gareth me niets te weten van deze aandoeningen bij Zenna, dus streep ik ze algauw af.

In de korte tijd dat Zenna nu binnen is, is ze nog verder achteruitgegaan. De symptomen nemen zeker niet af. Ze heeft diarree, ze trilt hevig en haar temperatuur is gestegen; allemaal tekenen die er voor mij op wijzen dat haar lichaam misschien probeert iets giftigs af te stoten. Haar stijgende temperatuur is de grootste zorg: als de koorts voor langere tijd te hoog is, zouden haar hersenen schade kunnen oplopen. De patiënt, die er meteen al ernstig aan toe leek te zijn, dreigt nu snel in levensgevaar te komen. Ik moet Zenna's temperatuur omlaag zien te krijgen, en snel. Om dat te bereiken moet ik de oorzaak van deze symptomen aanpakken, niet alleen de symptomen zelf bestrijden.

Al die tijd dat ik met Zenna bezig was, heb ik in gedachten de lijst met mogelijke bronnen doorgenomen. Ik ben tot de conclusie gekomen dat de oorzaak een stof moet zijn die snel werkt en heel krachtig is, een stof die ervoor zorgt dat de lichaamsfuncties van een hond worden uitgeschakeld...

‘Zou ze vergiftigd kunnen zijn?’ vraag ik aan Gareth.

Daar ziet het in mijn ogen naar uit: naast al deze hevige, plotseling opgekomen symptomen is Zenna ook nog eens angstig en verward.

Gareth vertelt me dat Paul – die politieagent blijkt te zijn – al een tijdje problemen heeft met een buurman die klaagt over het geblaf van Zenna. De moed zinkt me in de schoenen als ik dat hoor, want het strookt met wat ik zie. Ik vermoed dat de buurman heeft besloten het heft in eigen handen te nemen. Het is helaas iets wat ik veel te vaak hoor, en regelmatig heeft het fatale gevolgen. Soms krijgen honden per ongeluk gif binnen, en ik heb verhalen gehoord van dierenartsen die dieren moesten behandelen nadat ze chemicaliën of zelfs drugs van hun eigen baasje hadden gegeten, maar dat komt niet vaak voor. Gareth zegt met klem dat Paul en hij nooit iets laten slingeren wat schadelijk zou kunnen zijn voor Zenna.

Het beeld dat hij schetst wijst meer en meer op vergiftiging. Ik weet dat er vaak slakkengif wordt gebruikt als iemand besluit een dier schade toe te brengen. Dat spul is tamelijk zoet, waardoor de hond niet in de gaten heeft dat hij iets eet waarvan hij ernstig ziek kan worden of waaraan hij zelfs kan doodgaan.

Ik krijg Zenna’s baas Paul aan de telefoon. Hij was op bezoek bij vrienden in Newcastle, maar zo’n honderdvijftig kilometer naar het noorden, maar ik weet zeker dat hij nu het gevoel heeft dat hij wel duizend kilometer verwijderd is van de plek waar hij het liefst zou zijn. Hij bevestigt Gareth’s verhaal en vraagt me alles op alles te zetten om Zenna te redden. Ik kan niks beloven.

Er zijn twee hoofdingrediënten die worden gebruikt in slakkengif, en als ik het goed heb, kunnen die allebei deze

akelige gevolgen hebben. Ik besluit om Zenna het tegengif tegen een van de twee stoffen te geven – als het niet werkt, probeer ik daarna het andere.

‘Ik geef haar een injectie met atropine,’ leg ik uit aan Gareth, die in de wachtkamer gezelschap heeft gekregen van een paar collega’s van Paul. Zenna kan, met vijf politieagenten in de kliniek, in ieder geval rekenen op de sterke arm der wet. Ik zeg het niet gauw, maar het belangrijkste wat Zenna nu nodig heeft is geluk. Verder dien ik haar een tablet toe die ervoor moet zorgen dat ze alles uitbraakt wat ze in haar darmen heeft.

Gareth en zijn vrienden zijn zichtbaar van slag; het is duidelijk dat ze heel veel om deze hond geven. De sfeer in de behandelkamer is al gespannen, dus ik ga het niet nog erger maken. Op kalme, gelijkmatige toon laat ik iedereen weten waar ik mee bezig ben. Ik moet me concentreren en rustig blijven, dan blijft Zenna ook rustiger.

De pil doet zijn werk, en mijn bangste vermoedens worden bevestigd: Zenna braakt twee joekels van slakkenvallen uit. Ongelooflijk dat ze die dingen heeft weg gekregen, ze zijn gigantisch. Door deze bevestiging van mijn diagnose weet ik dat Zenna ernstig gevaar loopt. De giftige stoffen zijn al in haar bloedbaan terechtgekomen, en het zal een hele strijd worden om haar in leven te houden. Om haar kansen te vergroten weet ik dat ik maar één ding kan doen.

‘We zullen haar moeten overbrengen naar SASH,’ zeg ik tegen Gareth en zijn vrienden. Zenna heeft zeer intensieve zorg nodig en daar is mijn praktijk niet voor uitgerust. SASH is een speciale kliniek voor kleine gezelschapsdieren in het noordwesten van Sydney. Niet bepaald om de hoek, maar de medewerkers zijn gespecialiseerd in acute noodgevallen en ze kunnen Zenna 24 uur per dag de hulp bieden die ze nodig heeft.

Samen met Gareth leg ik Zenna's schokkende lijf voorzichtig op een handdoek, en dan dragen we haar naar de achterbank van mijn auto. Toevallig blijkt Gareth verpleegkundige te zijn en op de intensive care van het plaatselijke kindziekenhuis te werken. Ik kan me geen betere bondgenoot indenken voor Zenna, die maar zo'n kleine kans heeft om het te halen. En ik had me geen betere reisgenoot kunnen wensen. De hele rit lang houdt Gareth Zenna's toestand in de gaten, zodat ik me kan concentreren op het zo snel mogelijk bereiken van SASH. En terwijl ik door het avondverkeer van Sydney rijd, kan ik alleen maar hopen dat het niet te laat is. Zenna houdt het nog vol... op het nippertje.

2

When Harry Met Chrissie

Omdat ik in Bondi werk, zul je misschien denken dat ik hoofdzakelijk te maken krijg met gewone huisdieren, maar dit populaire deel van Sydney staat bekend om zijn kleurrijke en uiteenlopende inwoners – mensen die hier al heel lang wonen, naar zon snakkende vakantiegangers, jonge studenten op zoek naar het strandleven, kunstenaars, acteurs, muzikanten, gezinnen – en de dieren in deze omgeving zijn al even eclectisch.

Jawel, ik besteed een groot deel van mijn tijd in de praktijk aan de gebruikelijke dierenartsdingen: vaccinaties, hondennagels knippen, zindelijkheidstraining voor puppy's en het ontwormen, castreren of steriliseren van katten. Maar op de een of andere manier kom ik daarnaast de gekste dingen tegen, van wonderlijke vogels tot geredde wilde dieren, en ik ga op huisbezoek bij noodgevallen zoals met Zenna, waarvan je haren recht overeind gaan staan. Eerlijk gezegd was het bij ons in de kliniek ook al nooit saai voordat we er een

televisieserie gingen opnemen – en ik zou het niet anders willen.

Al zo lang ik me kan herinneren heb ik dierenarts willen worden. Mijn vader heeft zijn praktijk in Newcastle, een stad in New South Wales op zo'n twee uur rijden ten noorden van Sydney. Zijn voorbeeld, zijn werk waarvan ik me dagelijks bewust was, heeft mijn beroepskeuze sterk beïnvloed. Ik heb veel van hem geleerd door altijd in zijn buurt te zijn, ook in de kliniek. Dierenarts zijn is niet een baan die je gescheiden kunt houden van je gezinsleven. We werden er allemaal bij betrokken wanneer mijn vader gewonde wilde dieren mee naar huis nam om ze te laten aansterken. In onze tuin hebben vaak genoeg kippen, eenden, koala's, kangoeroes, paarden, koeien en een ezel rondgelopen, naast de gebruikelijke honden, katten en vogels. Mijn familie had bovendien een boerderij op ongeveer een uur rijden van ons huis, en daar heb ik veel geleerd over de niet-aflatende zorg voor grotere dieren. Zo werd me nog duidelijker welke verplichtingen het vak van dierenarts met zich meebrengt en wat je er allemaal voor terugkrijgt. Maar het bepalende moment was toen mijn hond Claude heel erg ziek werd. Ik was zeventien en had het er enorm moeilijk mee. Ik wilde alles leren over de hartaandoening die uiteindelijk zijn dood zou worden. Mijn jeugd is dus de ideale voorbereiding geweest op het werk dat ik nu doe, zoals je zult begrijpen.

Boerderijdieren zie je niet veel in Bondi, maar vogels des te meer. Ik kende Chrissie niet, en toen ze me belde hoorde ik niet alleen bezorgdheid maar ook nieuwsgierigheid in haar stem. Haar geliefde papegaai Harry had schijnbaar al jaren last van verenuitval, maar alleen op bepaalde plaatsen: op zijn borst en

aan de zijkant van zijn hals. Chrissie belde mij omdat het erger werd en ze geen idee had wat ze moest doen. Ze had niet de indruk dat er een directe medische oorzaak was voor Harry's kale plekken. Hij leek heel vrolijk, kreeg prima voer en er werd goed voor hem gezorgd. Ik besloot bij Harry op huisbezoek te gaan om te kijken of ik een aanwijzing zou kunnen vinden. Er zijn veel oorzaken aan te wijzen voor dit soort problemen bij vogels; parasieten en vitaminetekorten zijn daar twee van.

Ik beschouw huisbezoeken als een onmisbaar onderdeel van mijn werk. Bij ons in de praktijk moeten we ons aan vaste tijden houden: ieder consult mag maximaal een kwartier in beslag nemen. Natuurlijk kunnen we ons daar niet altijd aan houden. Je krijgt te maken met noodgevallen en onverwachte behandelingen, die vervolgens het hele dagschema overhoop kunnen halen. En vaak komen mensen onder werktijd naar de kliniek en moeten ze ook weer terug, of ze komen snel even langs voor of na hun werk of andere verplichtingen. Bij een huisbezoek heb ik meer tijd en kan ik meteen zien in wat voor omgeving het bewuste dier leeft. Op die manier kan ik vaak de oorzaak van gezondheids- of gedragsproblemen veel makkelijker vaststellen dan in de onnatuurlijke en soms angst-aanjagende omgeving van mijn praktijk. Het is volkomen begrijpelijk dat huisdieren zich beter op hun gemak voelen wanneer ik bij ze thuis kom. Uit recent onderzoek is gebleken dat 75 procent van de dieren merkbare tekenen van stress en angst vertoont bij een bezoek aan de dierenarts. Vergelijk het maar met de vrees voor witte jassen of panische angst voor de tandarts bij mensen!

Mijn huisbezoek aan Harry zou zinvol blijken en uiteindelijk de nodige antwoorden op mijn vragen opleveren.

Zodra ik Chrissie de hand schud, nog voordat ik Harry zelfs maar heb gezien, wordt voor mij een deel van de puzzel opgelost. Chrissie is niet alleen zeer opzichtig gekleed – in een soort papegaaienkleuren – maar haar stem is ook nog eens zeer theatraal. Eerlijk gezegd klinkt ze wel een beetje papegaaiachtig. Ik heb zo'n vermoeden dat dat wel eens een belangrijke aanwijzing zou kunnen zijn voor het beantwoorden van de vraag wat Harry mankeert.

Als ik Chrissie vraag me te laten zien waar Harry verblijft in huis, blijkt hij de hele woonkamer tot zijn beschikking te hebben: geen kooi, alleen een aantal stokken waarop hij kan zitten. Vervolgens kijk ik naar zijn voer, dat een fijnproeversmaal blijkt te zijn, bestaande uit karwijzaad geweekt in lijnzaadolie, plus door Chrissie zelf gezaaide kiemen en andere luxe eetwaren. Het is duidelijk dat Chrissie Harry graag het beste voorziet, maar dit is een beetje overdreven. Als ik haar laat weten dat Harry echt niet zo ingewikkeld hoeft te eten, kijkt Chrissie een beetje teleurgesteld. Tot zo ver kan ik alleen maar vaststellen dat Harry een zeer geliefd, zij het verwend, huisdier is. Dan zie ik hem in actie met Chrissies man John. Zo! Je kunt er bijna niet omheen dat Harry John niet mag – en John lijkt ook niet bepaald dol te zijn op Harry. In de korte tijd dat ik daar ben kan ik al zien dat Harry zich tegenover John agressief gedraagt, en John reageert zoals je mag verwachten: hij wordt er chagrijnig van. Niet zo gek wanneer je wordt bedreigd door een paar klauwen en een snavel. En Harry doet op zijn beurt chagrijnig terug: hij krijsst en klappert met zijn vleugels, en daarnaast doet hij iets wat ik alleen maar kan omschrijven als het meest dominant-agressieve gebaar dat er is: hij doet alsof hij seks heeft met Johns arm. Harry probeert John duidelijk te maken dat hij moet ophoe-

pelen. En waarom? Hoe gek het ook klinkt, Harry loopt over van papegaaienliefde voor Chrissie.

Het is niet ongebruikelijk dat papegaaien verliefd worden op hun baasje. Ze zijn heel slim, en omdat Harry een leventje leidt dat hem veel te veel ruimte biedt om na te denken, is hij helemaal betrokken geraakt bij de wereld van de mensen bij wie hij in huis woont. Bovendien krijg je vanzelf het gevoel dat hij in zijn koppie een soort mensje is: hij hoeft zich niet te verdedigen tegen roofdieren (tenzij je John meetelt) of op zoek te gaan naar voedsel, dus dit zeer intelligente dier heeft tijd genoeg om Chrissies zorg en liefde verkeerd te interpreteren en geobsedeerd te raken door haar signalen. Chrissie maakt misschien de fout dat ze dat obsessieve gedrag aanmoedigt, want net als de meeste mensen vindt ze het juist leuk dat Harry zo gek op haar is. Baasjes genieten van dit soort extreme aandacht van hun huisdier. Zij menen per slot van rekening de ware persoonlijkheid en liefde van zo'n beest te zien, en die zijn dus helemaal op hen gericht. Daardoor gaan ze zich nog sterker aan zo'n dier hechten!

Maar Harry's grote liefde voor Chrissie vertelt me nog niet hoe het komt dat hij al zo lang zijn veren verliest. Ik heb wel een ideeetje – en belangrijker nog, een plannetje – om te kijken of ik het bij het rechte eind heb. Chrissie en John hebben een videocamera, en die zetten we op een statief en richten hem op Harry's zitstok in de keuken, waarna ik Chrissie en John vraag iets te doen waar Harry beslist op zal reageren – en als het werkt, heb ik mijn definitieve antwoord over het uitvallen van zijn veren.

Chrissie en John omhelzen elkaar voor het oog van hun papegaai en gaan dan het huis uit, waarbij ze de deur stevig achter zich dichttrekken. Nadat we een paar minuten buiten

hebben gewacht, onzichtbaar voor Harry, gaan we weer naar binnen. Onder de stok waar Harry zit ligt een hoopje veren, dat er nog niet lag toen we weggingen. De beelden op de camera zijn opmerkelijk: zodra wij de deur uit gingen, begon Harry met zijn snavel zijn eigen veren uit te trekken. Hij rukte ze een voor een uit zijn borst en nek. Dwars door de pijn heen, bijna alsof hij zichzelf strafte. Zoals ik al vermoedde, is er een eenvoudige verklaring voor zijn verenverlies: Harry doet aan automutilatie.

Chrissie en John zijn stomverbaasd als ze zien dat Harry zichzelf pijn doet. Ik niet. Het is duidelijk dat Harry veel last heeft van spanningen. Ik kom tegenwoordig vaak in aanraking met nerveuze huisdieren, dikwijls omdat hun baasjes steeds minder tijd voor ze hebben en toch steeds meer van ze eisen. Huisdieren houd je niet meer in de achtertuin, zoals vroeger: we willen dat ze deel uitmaken van het gezin, dat ze een naam hebben waarmee we ze kunnen roepen, zoals ieder ander lid van ons huishouden, en toch doen we verder niets met deze dieren waaruit onze betrokkenheid of liefde blijkt. Denk er maar eens over na: de meeste mensen brengen niet erg veel tijd door met hun huisdieren, maar als we dat wel doen, verwennen we ze – misschien ter compensatie.

Harry krijgt veel aandacht van Chrissie, maar hij houdt nog een heleboel tijd over om na te denken en zich druk te maken. En het feit dat hij zijn eigen veren uittrekt is een uiting van stress, zoals nagelbijten bij mensen. Als je nerveus bent, heb je een uitlaatklep nodig voor je angsten en frustraties. Zoals ik al eerder heb gezegd: een vogel die zich niet in zijn natuurlijke omgeving bevindt, heeft niet al zijn tijd nodig om eten te zoeken en rond te vliegen met zijn vrienden. Dan is er niets wat hem afleidt van zijn knagende zorgen en frus-

traties. Uiteindelijk blijft er niets anders over dan het uittrekken van zijn eigen veren. En het gekke is dat Harry er waarschijnlijk nog van geniet ook; het is een van de duistere kanten van zijn gedrag. Als het beest pijn voelt, uit hij daarmee zijn spanningen. Bovendien komt er op zulke momenten serotonine vrij, het gelukshormoon. Dat geeft een natuurlijke kick die verslavend kan zijn.

Harry's verregaande spanningen moeten beslist behandeld worden. Mijn oplossing – tot Chrissies verbazing – is om hem Prozac te geven, een middel dat meestal wordt voorgeschreven aan mensen die depressief zijn. Ik schrijf het niet vaak voor, maar Harry heeft echt iets nodig om de spanning weg te nemen. Door de Prozac zou hij rustiger moeten worden, maar thuis zal er ook het een en ander moeten veranderen, anders valt hij misschien terug in zijn oude gedrag. Chrissie moet minder toegeeflijk zijn, want in iedere papegaai schuilt een potentiële stalker, die elk brokje informatie dat hij kan krijgen opslokt. Chrissie moet een stapje terug doen als Harry kijkt; al te nauw contact met hem versterkt zijn negatieve gedrag. Geen kusjes, babbeltjes en geheime etentjes-voor-twee meer. Harry was bereid zichzelf lichamelijke schade toe te brengen als reactie op de in zijn ogen onbeantwoorde liefde, dus moet Chrissie hem voortaan behandelen als een vogel en niet als een aanbidde fan – om hem duidelijk te maken hoe het zit.

Als het allemaal naar wens verloopt, zal John vast heel blij zijn dat hij af is van zijn liefdesrivaal, die met hem streed om Chrissies aandacht!

Wat zijn die tekenen die erop duiden dat je dier last krijgt van spanningen?

Spanning bij dieren komt vaker voor dan je denkt. Er zijn een paar tekenen waar je op moet letten:

- Trilt of bibbert je huisdier?
- Probeert hij zich te verstoppen of uit de voeten te maken wanneer er een onbekende binnenkomt?
- Is het dier lusteloos en slaapt het veel?
- Is hij juist hyperalert en druk?
- Hijgt hij of ademt hij erg snel?
- Eist het dier je aandacht op en wil het voortdurend bij je zijn?
- Blaft of jankt hij heel vaak?
- Wordt je huisdier gek als het opgesloten zit?

Je eigen dierenarts kan je helpen een strategie te bepalen voor de aanpak van een gespannen dier. Hij of zij kan tevens vaststellen of er misschien sprake is van een onderliggende medische aandoening die ongewoon of storend gedrag (mede) kan veroorzaken.

3

Reddingsactie voor Zenna

Na een afschuwelijke autorit die veel langer lijkt te duren dan hij in werkelijkheid duurt, tillen Gareth en ik een slaphangende, doodzieke Zenna bij SASH naar binnen. Ook al heeft Zenna de slakkendozen inmiddels uitgebraakt, het ziet er naar uit dat er misschien nog iets is achtergebleven in haar ingewanden, en bovendien werken de gifstoffen nog door in haar lijf. Op dit moment is ze meer dood dan levend. Het is voor mij al een opluchting dat we het hebben gehaald en dat Zenna nog vecht.

Dokter Lisa Chimes, de dierenarts die nachtdienst heeft bij SASH, komt ons tegemoet lopen. Ik weet dat Zenna in goede handen is.

Het zal niemand verbazen dat Lisa altijd dol is geweest op dieren; ik denk dat dat de belangrijkste eigenschap is voor een dierenarts. Lisa vertelt het bekende verhaal: ‘Als klein kind redde ik altijd vogels en vond ik verdwaalde honden

langs de weg.’ Met zo’n achtergrond lijkt het misschien een logische keuze om dierenarts te worden, maar ze overwoog het pas laat in haar schooltijd. Lisa’s vader, die tandarts was, had ooit tegen haar gezegd: ‘Jij kunt nooit dierenarts worden, want je zou het niet over je hart kunnen verkrijgen om dieren te laten inslapen. Dat kun je gewoon niet.’ En ze was het met hem eens. Dus ook al redde ze in haar middelbareschooltijd heel wat dieren en deed ze vrijwilligerswerk voor de dierenopvang, pas in haar laatste jaar beseftte ze dat ze wel degelijk dierenarts zou kunnen worden, en ze richtte zich op dat doel. Vlak voordat ze bij SASH begon had Lisa haar coschap afgerond bij een spoedkliniek voor dieren in Melbourne, dus ik wist dat zij de aangewezen persoon was om deze doodzieke hond onder haar hoede te nemen.

Lisa helpt ons om Zenna naar de behandelkamer te dragen en begint aan de voorbereidingen voor een maagspoeling. Of het nu om een dier of een mens gaat, een vergiftiging of overdosis behandel je door de maag leeg te pompen, de maaginhoud te verwijderen. Dat is een procedure waarbij een slang wordt ingebracht via de mond of de neus, waar vervolgens warm water doorheen wordt gespoten om de maag te vullen en die daarna leeg te spoelen, wat helpt bij het verwijderen van de giftige stoffen. Dit is het allerlaatste wat we voor Zenna kunnen doen, en ze zal de hele nacht nauwlettend in de gaten gehouden worden door Lisa en de andere medewerkers van SASH, maar er is geen garantie dat ze het zal halen. Zenna heeft zo’n grote hoeveelheid van het extreem giftige slakkengif gegeten dat het haar situatie erg lastig maakt.

De komende paar uur zijn bepalend voor haar toekomst. Als haar stofwisseling het gif dat na de maagspoeling in haar

lijf achterblijft kan verwerken, als ze geen koorts krijgt en ze toont aanzienlijke tekenen van verbetering, dan is er hoop. Maar wij hebben gedaan wat we kunnen – haar leven hangt nu helemaal van haarzelf af.